



ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

5. 'Οδὸς Πατησίων ἀριθ. 3.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΛΕΩΝ ΛΕΩΝΗΣ, μυθιστορία **Γεωργίας Σάνδης**, (συνέχεια), μετάφρασις **Ι. Ι. Σκυλίσης**. — ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ὁ ΝΟΘΟΣ, (μετὰ εἰκόνας, συνέχεια), μυθιστορία **ERNEST DUBREUIL**, μετάφρ. **Σ. Τ.** — Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ, μυθιστορία **Α. Δουμά**, (συνέχεια), μετάφρασις **Δμλ.** — ΛΕΥΚΗ ΛΟΡΖΥ, διήγημα **Αἰμ. Σουβέστρ.**

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προσληρωτία :

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8 ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.

Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.



Ἴδού, λάβετε τὴν σφραγίδα ταύτην. (Σελ. 76).

ΛΕΩΝ ΛΕΩΝΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΣΑΝΔΗΣ

Μετάφρασις Ἰ. Ἰσιδ. Σκυλίσης.

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον

ΙΗ'

Ὅτε συνήλθα, εἶδα ὑπὸ τὸ αὐχμηρὸν
φῶς τοῦ λαμπτήρος τὰ αὐτὰ ἀντικείμενα.
Ἀνεσηκώθην ἀργά, ἀργά, καὶ παρατήρησα

τὸν μαρκήσιον εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν ὅπου
τὸν εἶχα ἰδῆ καθ' ἣν στιγμὴν ἔχανα τὰς
αἰσθήσεις. Ἦτο νύκτα ἀκόμη, καὶ ἐπὶ τῆς
τραπέζης ἦσαν ἀκόμη φιάλαι, ἓνα μελα-
νοδοχεῖον, ἓνα ἄλλο πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν
διέκρινα καλὰ, ἀλλ' ὡμοίαζε μὲ ὄπλον. Ὁ
Λεώνης ἵστατο ὀρθος εἰς τὸ μέσον τοῦ
θαλάμου. Ἐπροσπάθησα νὰ ἐνθυμηθῶ τὴν
προλαβοῦσαν συνομιλίαν των, ἐλπίζουσα
ὅτι ὅσα βδελυρὰ ἐπανήρχοντο ἐξ ἐκείνης
εἰς τὴν μνήμην μου ἦσαν τῶν ὀνείρων τοῦ
πυρετοῦ μου, καὶ δὲν ἐνόησα εὐθὺς ἐξ ἀρ-

χῆς ὅτι μεταξύ τῆς συνομιλίας ἐκείνης
καὶ τῆς προκειμένης διέτρεξαν εἰκοσιτέσ-
σαρες ὥραι.

— Αὐτὸς κατὶ θὰ ὑπωπτεύετο, διότι ἦ-
τον ὠπλισμένος ἕως εἰς τὰ δόντια, ἔλε-
γεν ὁ Λεώνης, καὶ ἐσπόγγιζε μ' ἓνα μαν-
δύλλι τὸ χερί του ἀπὸ αἵματα.

— Νὰ ἰδῶ... ὦ! τίποτε· ἡ ἐπιδερμὶς
σου ὀλίγον ἐξέσθη, εἶπεν ὁ μαρκήσιος· ἐγὼ
εἶμαι κτυπημένος εἰς τὸ σκέλος κάπως
σπουδαιότερα· καὶ ὅμως θὰ χρειασθῇ νὰ
χορεύσω αὐριον τὸ ἐσπέρας, διὰ νὰ μὴ

δώσω υποψίαν. "Αφες πλέον τὸ χέρι σου, δέσε το καὶ σκέψου τί ἄλλο.

— "Αδύνατον νὰ σκεφθῶ ἄλλο τι παρ' αὐτὸ τὸ αἷμα· με φαίνεται ὡς νὰ βλέπω τριγύρω μου λίμνην ἐκ τούτου.

— Πολὺ εὐχίσθηται ἔχεις τὰ νεῦρα. Σὺ, Λεώνη, διὰ τίποτε δὲν εἶσαι καλός.

— "Αλιτῆριε! εἶπεν ὁ Λεώνης με ἀπέχθειαν καὶ καταφρόνησιν, ἄνευ ἐμοῦ θὰ ἦσο νεκρὸς αὐτὴν τὴν ὥραν· ὡπισθοχώρεις ὡς ἕνας ἄνθρωπος, καὶ πρέπει νὰ ἦσαι κτυπημένος κατὰ τὰ νῶτα. "Αν δὲ ἔβλεπα ὅτι ἀφεύκτως ἔχανεσθαι, καὶ ἂν ἡ ἀπώλειά σου δὲν συμπαρέσυρε τὴν ἰδικήν μου, οὐδέποτε θὰ ἡγγίζα αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον κατὰ τοιαύτην ὥραν καὶ εἰς ἕνα τόπον ὡς ἂν ἐκεῖνον· ἄλλ' ἡ θηριώδης σου ἐπιμονὴ μ' ἐβίασε νὰ γίνω συναίτιός σου. Τοῦτο μόνον μ' ἔλειπε, νὰ πράξω καὶ φόνον ὅπως καταστηθῶ ἄξιός τῆς συγκοινωνίας σου.

— "Ελα, ἔλα! μὴ κάμνης. τὸν μετριόφρονα, ὑπέλαβεν ὁ μαρκήσιος. "Όταν εἶδες ὅτι ἀμύνετο, ἔγινες τίγρις.

— Αὐτὸ μάλιστα· ἡ ψυχὴ μου εὐφράνθη ὅταν εἶδα ὅτι ἀπέθνησκεν ἀμυνόμενος· ἐπειδὴ, τέλος πάντων, τὸν ἐφόνευσαν ἐν τιμῷ.

— "Εντιμότητα, τί λόγος! σ' ἔλεγε ν' ἀφίσετε νὰ κτυπηθῇτε αὐρίον, καὶ ἐπειδὴ ἐβιάζεσθαι νὰ τελειώσης, τὸν ἐφόνευσες ἀμέσως.

— Καὶ ποῖος πταίει κατὰ τοῦτο, πρόσδοτα; Διὰ τί ἐχύθης ἐπάνω του καθ' ἣν στιγμὴν ἀπεχωρίζομεθα, δόσαντες ἀμοιβαίως λόγον τιμῆς διὰ τὴν ἐπιούσαν; Διὰ τί ἐτράπης εἰς φυγὴν ὅταν εἶδες ὅτι ἦτον ὡπλισμένος, καὶ τοιοῦτρόπως μ' ἐβίασες νὰ σὲ υπερασπίσω ἢ νὰ καταγγελθῶ αὐρίον ὑπ' αὐτοῦ, ὅτι τὸν παρέσυρα ἐκ συμφώνου μὲ σὲ εἰς ἐνέδραν, ὅπως τὸν δολοφονήσω; "Εγὼ αὐτὴν τὴν ὥραν εἶμαι ἐνοχὸς θανατικῆς ποινῆς, ἐνῶ δὲν ἐδολοφόνησα. "Ευμονομάχησα μὲ ἴσα ὅπλα, μὲ ἴσον κίνδυνον, μὲ ἴσην θαρραλεότητα.

— Εἶναι ἀλήθεια ὅτι υπερασπίσθη τὸν ἑαυτὸν του λαμπρά, εἶπεν ὁ μαρκήσιος· καὶ οἱ δύο ἐφάνητε ἀθληταὶ θαυμάσιοι. "Ητό τι ὠραιότατον καὶ ὄντως ὁμηρικὸν μία τοιαύτη μονομαχία μὲ μαχαίρια· ἄλλ' οὐχ ἦττον ὡς Βενετὸς μεταχειρίζεσαι οἰκτρῶς αὐτὸ τὸ ὄπλον.

— "Ομολογῶ, ὅτι εἰς αὐτὸ δὲν ἔχω τὴν ἀπαιτουμένην ἔξιν, καὶ, μεταξὺ λόγων, στοχάζομαι ὅτι φρόνιμον εἶναι αὐτὸ νὰ τὸ κρύψω ἢ νὰ τὸ ἐξαλείψω ὅλως διόλου.

— Μεγάλην μωρίαν θὰ ἔκαμνες, φίλε μου! "Απεχε τοῦ τοιοῦτου μέτρου· οἱ ὑπηρέται καὶ οἱ φίλοι σου ὅλοι γνωρίζουν ὅτι εἰς πάντα καιρὸν φέρεις αὐτὸ τὸ ὄπλον ἐπάνω σου· ἂν τώρα δὲν τὸ ἔβλεπαν, θὰ ἦτο ἐνδείξεις ἐναντίον σου.

— Καλὰ λές. "Αλλὰ τὸ ἰδικόν σου;

— Τὸ ἰδικόν μου εἶναι ἄθωον ἀπὸ τοῦ αἱματός του. Τὰ πρῶτα κτυπήματά μου τὸν ἀπέτυχαν, ἀκολούθως τὰ ἰδικά σου δὲν ἄφρισαν τόπον εἰς ἐμέ.

— "Οργὴ Κυρίου! καὶ αὐτὸ ἀληθεύει· Σὺ ἠθέλησες νὰ τὸν φονεύσης, καὶ ἡ κα-

τηραμένη τύχη μὲ ἠνάγκασεν ἐγὼ νὰ κάμω μίαν πρᾶξιν τὴν ὁποίαν ἀπεπρεφόμεν μετὰ φρίκης.

— Σὲ ἀρέσκει, φίλτατε, αὐτὸ νὰ λές, ἐνῶ ἤρχετο μετὰ χαρᾶς εἰς τὸν τόπον τῆς συναντήσεως.

— Τέλος πάντων, αὐτὸ ἦτο τὸ πεπωμένον κ' ἐκεῖνου. "Ωστε ἰδοὺ λοιπὸν ἀπηλλαγμένον ἀπ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον! "Αλλὰ ποῖος διάβολος σὲ παρακίνησε νὰ ἀδειᾶσης τοὺς κόλπους; Διὰ τί τὸ ἔκαμες αὐτό;

— Αὐτό; τὸ ἔκαμα χάριν προφυλάξεως· ἦτο φρονήσεως ἔργον. Τώρα, θὰ τὸν εὕρουν ἄνευ τοῦ ἀργυρίου του καὶ τοῦ χαρτοφυλακίου καὶ θὰ ζητοῦν τὸν φονέα μεταξὺ τοῦ ὄχλου, οὐδόλως ὑποπτευόμενοι ὅτι ἄνθρωποι καθῶς πρέπει τὸ ἔκαμαν. "Οὐκ ἐκλάθουν ὡς ληστρικὴν πρᾶξιν καὶ ὄχι ὡς προσωπικὴν ἐκδίκησιν. Σὲ συστήνω, ὅταν αὐρίον θὰ ἀκούης νὰ διηγούνται τὸ πρᾶγμα, μὴ τύχη καὶ κάμης τὴν ἀνοησίαν νὰ φανῇς διόλου συγκεκινημένος καὶ πᾶς καὶ προδοθῇς μόνος σου. "Ανευ τοῦτου δὲν ἔχομεν τίποτε νὰ φοβηθῶμεν. Πλησίαις τὸ κερί, νὰ κάσῃς αὐτὰ τὰ χαρτιά· ὅσον διὰ τὰ χρήματα, αὐτὰ δὲν ἐνοχοποιοῦν κανένα.

— Στάσου! εἶπεν ὁ Λεώνης ἀρπάζας μίαν ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν ὁ μαρκήσιος ἠτοιμάζετο νὰ κάσῃ ὁμοῦ μὲ τὰς ἄλλας. Εἶδα ἐκεῖ τὸ ὄνομα τῆς οἰκογενείας τῆς "Ιουλίττης.

— Εἶναι ἐπιστολὴ ἀπευθυνομένη πρὸς τὴν κυρίαν "Ρουϊτέρου, εἶπεν ὁ μαρκήσιος. "Ας ἰδοῦμεν τί γράφει.

Κυρία, ἂν ἀκόμη ἦναι καιρὸς, ἂν δὲν ἀνεχωρήσετε ἀπὸ τῆς θῆς ἅμα λαβοῦσα τὴν ἐπιστολήν δι' ἧς σὰς ἐκάλουν πλησίον τῆς θυγατρὸς σας, μὴ ἀναχωρήσετε. Περιμένετε τὴν, ἢ ἔλθετε εἰς συνάντησιν τῆς μέγρις Στρασθούργου· ἐκεῖ ὅταν θῶσιν, θὰ στείλω νὰ σὰς ζητήσουν, ἐπειδὴ μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἀναχωρῶ εἰς τὴν πόλιν ἐκεῖνην μετὰ τῆς δεσποσύνης "Ρουϊτέρου, ἥτις ἀπεφάσισε τέλος νὰ φύγῃ τὸ ὄνειδος καὶ τὰς κακοτροπίας τοῦ ἀνθρώπου ὅστις τὴν ἀπεπλάνησε.

Πρὸ μικροῦ ἔλαβα ἐπιστολήν τῆς ἀναγγέλλουσαν αὐτὴν τῆς τὴν ἀπόφασιν, καὶ ταύτην τὴν νύκτα θὰ τὴν ἰδῶ, ὅπως προσδιορίσωμὲν τὴν στιγμὴν τῆς ἀναχωρήσεώς μου. "Θὰ παραιτήσω πᾶσαν ὑπόθεσιν μου ὁρᾶν τὴν παρουσίαν ἀγαθῆς τῆς διαθεσῆς, ἐπειδὴ ἐνδέχεται νὰ μεταβάλουν πάλιν τὴν γνώμην τῆς αἰκολακείας τοῦ ἐραστοῦ τῆς. Εἶναι ἀκόμη μεγίστη ἡ ἰσχὺς αὐτοῦ τοῦ ἀθλίου ἐπὶ τῆς ψυχῆς τῆς, διὸ καὶ φοβοῦμαι μήποτε διαρκέσῃ ἐφ' ὅρου ζωῆς τῆς τὸ πάθος τὸ ὁποῖον συνέλαβε πρὸς αὐτόν, ἢ δὲ λύπῃ ὅτι τὸν παρήτησε γίνῃ πρόξενος πολλῶν ἀκόμη δακρύων καὶ εἰς αὐτὴν καὶ εἰς σὰς· ἀλλὰ χρεῖα νὰ φανῇ πρὸς αὐτὴν ἐπιεικῆς καὶ ἀγαθῆ· ἄλλως τε δὲ τοῦτο εἶναι ἔργον μητρὸς καὶ ὁμῆς θὰ τὸ ἐκπληρώσῃτε εὐκόλως. Τὸ κατ' ἐμέ εἶμαι φύσις τραχὺς, καὶ εὐκολώτερον ἐκφράζεται ἢ ἀγανάκτησις μου ἢ ὁ οἰκτιρμός. "Επιθυμῶ νὰ ἦμην καταπειστικώτερος· ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ γίνω ἐρασιμώτερος, καὶ οὕτε εἶναι τῆς τύχης μου νὰ ἀγαπῶμαι.

— ΠΑΥΛΟΣ "ΕΡΡΙΕΤΗΣ.

Τοῦτο, φίλε μου, σὲ εἶναι ἀποδειξίς, εἶπεν εἰρωνικῶς φέρων τὴν ἐπιστολήν εἰς τὴν φλόγα τοῦ κηρίου, ὅτι ἡ γυναῖκά σου ὑπάρχει πιστή, καὶ ὅτι εἶσαι ὁ εὐτυχέστατος τῶν συζύγων.

"Η ταλαίπωρος νέξ καὶ αὐτή! εἶπεν ὁ Λεώνης· καὶ ὁ "Ερριέτης ὁ δυστυχής! Αὐτός, αὐτὸς θὰ τὴν καθίστα εὐδαίμονα! Τούλάχιστον θὰ τὴν ἐσεβάζετο καὶ θὰ τὴν ἐτίμα! "Όποις μοῖρα ὀλεθρία τὴν ἔρριψεν εἰς τὰς ἀγκάλας ἐνὸς μοχθηροῦ τυχοδιώκτου, ἐνὸς ἀνθρώπου τὸν ὁποῖον τὸ πε-

πωμένον προσώθησε πρὸς αὐτὴν ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ κόσμου, ἐνῶ εἶχε πρόχειρον τὴν καρδίαν ἐνὸς τιμίου νέου! "Αχ, παιδί! παιδί τυφλόν! διὰ τί νὰ προκρίνης ἐμέ, ἕνα τοιοῦτον ἄνθρωπον;

— Θαυμάσια! εἶπεν ὁ σκώπτης μαρκήσιος. "Ελπίζω νὰ κάμης καὶ ὀλίγους στίχους ἐπάνω εἰς αὐτὸ τὸ θέμα. Κάνενα εὐμορφον ἐπιτύμβιον εἰς τὸν ἄνθρωπον τὸν ὁποῖον ἀπόψε κατέσφαξες, θὰ ἦτο καὶ νέον ὀλωτδιόλου καὶ εὐκρμοστότατον.

— Ναί· καὶ ἰδοὺ τί θὰ ἔλεγε·

"Ὅδε χρηστὸς ἀνὴρ τῆς ἀνθρωπίνης δίκης κατὰ δύο φαυλοβίον ὑπερμαχίας, καὶ ὑπὸ τῆς θείας δίκης παραιτηθεὶς αὐτοῖς σφάγιον.

Καὶ ὁ Λεώνης ἐβουβίσθη εἰς λυπηροῦς συλλογισμούς, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἐπιθύριζεν ἀδικαλείπτως τὸ ὄνομα τοῦ θύματος του.

— Πάυλος "Ερριέτης! ἔλεγε. Εἰκοσιδύο, τὸ πολὺ εἰκοσιτεσσάρων ἐτῶν. "Η μορφὴ του ψυχρά, ἀλλ' ὠραία. "Ο χαρακτήρ του τραχὺς ἀλλὰ τίμιος. "Η ἀποστροφή πρὸς τὴν ἀδικίαν. "Η σκαιὰ τῆς χρηστότητος ὑπεροψία καὶ ὁμοῦ μελαγχολικὸν τι ἦθος φιλανθρωπίας. "Ηγάπησε τὴν "Ιουλίτταν, καὶ πάντοτε τὴν ἡγάπα. Εἰς μάτην κατεπολέμει τὸ πάθος του. Βλέπω ἐξ αὐτῆς τῆς ἐπιστολῆς ὅτι τὴν ἡγάπα ἀκόμη, καὶ ὅτι θὰ τὴν ἐλάτρευεν ἂν ἐδύνατο νὰ τὴν ἱατρύευσεν. "Ιουλίττα, "Ιουλίττα! ἐδύνασο ἀκόμη νὰ ὑπάρξης μετ' αὐτοῦ εὐδαίμων καὶ τὸν ἐφόνευσαν. Σὲ ἀφῆρεσαν κ' ἐκεῖνον ὅστις ἐδύνατο νὰ σὲ παρηγορήσῃ· ὁ μόνος σου ἀντιλήπτωρ ἔπαυσε τοῦ ζῆν, καὶ πάλιν μένεις τὸ ἔρμαιον ἐνὸς κακούργου.

— "Αριστοτεργήματα! καὶ αὐτὸ καὶ τὸ ἐπιτύμβιον, εἶπεν ὁ μαρκήσιος· ἤθελα νὰ μὴν ἔκαμνες οὔτε μίαν κίνησιν τῶν χειλέων σου, ἂν δὲν εἶχα τοποθετημένον σιμά σου ἕνα στενογράφων, ὅπως φυλάττῃ πᾶν ὅ,τι ἂν λέγῃς εὐγενὲς καὶ κατανοητικόν. "Πάγω τώρα νὰ κοιμηθῶ· καληνύκτα, φίλτατε· πλάγιασε καὶ σὺ μετὰ τὴν γυναῖκά σου, ἄλλαξε ὁμως ὑποκάμισον, διότι, ὁ διάβολος νὰ πάρῃ! αὐτὸ ἔχει εἰς τὸ στῆθος ἴσα, ἴσα, αἷμα τοῦ "Ερριέτου!

"Ο μαρκήσιος ἐξῆλθεν· ὁ δὲ Λεώνης, μέινων πρὸς ὀλίγον ἀκίνητος, ἦλθεν εἰς τὴν κλίνην μου, ἀνεσῆκωσε τὸ παραπέτασμα τῆς καὶ ἠτένισεν εἰς ἐμέ. Τότε εἶδεν ὅτι ἦμην καθημένη ὑπὸ τὰ ἐφαπλώματα καὶ εἶχα τὰ ὄμματά μου ἀνοικτὰ καὶ προσηλωμένα ἐπάνω του. Μὴ δυνηθεὶς νὰ ὑποστῇ τὴν θέαν τοῦ πελιδνοῦ προσώπου μου καὶ τοῦ ἀπλανοῦς βλέμματός μου, ὡπισθοχώρησε βαλὼν κραυγὴν ἐντρομον, ἐγὼ δὲ τὸν εἶπα μὲ φωνὴν ἀσθενῆ καὶ συγκεκομμένην· «Φονιά, φονιά, φονιά!»

"Επεσεν ἐπάνω εἰς τὰ γόνατά του ὡς κεραυνωμένος, καὶ ἐσῶρθη ἕως εἰς τὴν κλίνην μου με ἦθος ἱετικόν. «Πλάγιασε καὶ σὺ μετὰ τὴν γυναῖκά σου, τὸν λέγω, ἐπαναλαβοῦσα ὡς ἐν παραπροσύνῃ, ὅ,τι τὸν εἶχεν εἰπεῖ ὁ μαρκήσιος· ἄλλαξε ὁμως ὑποκάμισον, διότι αὐτὸ ἔχει εἰς τὸ στῆθος ἴσα, ἴσα, αἷμα τοῦ "Ερριέτου!»

"Ο Λεώνης ἔπεσε πρηνὴς· βάλων κραυγὰς ἀνάρητους. "Εχασα ὅλως διόλου τὰς

φρένας· με φαίνεται ὅτι ἐπανελάμβανα τὰς κραυγὰς τοῦ ἀπομιμουμένη πιθηκικοῦ καὶ ἡλιθίως τὰς κλίσεις τῆς φωνῆς τοῦ καὶ τοὺς σφαδασμοὺς τοῦ στήθους τοῦ· τόσον ὥστε μ' ἐνόμισε φρενοβλαβῆ, καὶ ἀνεγερθεὶς ἔντρομος ἦλθε πρὸς ἐμέ. Ἐξέλαβ' ὅτι ἤρχετο νὰ μὲ φονεύσῃ· ἔπεσα κάτω τῆς κλίνης εἰς τὸ ὀπισθεν αὐτῆς κενόν· «Ἐλεος! ἀνακραζούσας, ἔλεος! δὲν θὰ τὸ εἰπῶ εἰς κἀνέναν!» καὶ ἐλιποθύμησα καθ' ἣν στιγμὴν μὲ ἤρπαζεν ὅπως μὲ ἀνασύρη, σπεύδων εἰς βοήθειάν μου.

Ἐπεταὶ συνέχεια.

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΡΝΕΣΤ ΔΥΒΡΕΥΙΛ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

ΙΖ'

Προτάσεις συμμαχίας.

Ἡ Ἰσαβέλλα, καθήσασα ἐπὶ τῆς ἑδρας τῆς, ἐποιήσατο νεῦμα εἰς τὸν δούκα νὰ καθίσῃ πλησίον τῆς.

— Ἀληθῶς ἡ ἐπίσκεψίς σας, ἐξάδελφέ μου, εἶπεν ἡ Ἰσαβέλλα, μοὶ ἐπροξένησε μεγάλην χαράν.

— Ἡ μάλλον ἐκπληξιν, δὲν εἶνε ἀληθές, Μεγαλειοτάτη; ἀπήντησεν ὁ δούξ. Ἄμα μὲ εἶδετε, ἀναμφιβόλως θὰ ἐσκέφθητε ὅτι οἱ κατὰσκοποι τοῦ στρατάρχου Δ' Ἀρμανιάκ καὶ τοῦ τοποτηρητοῦ Ταννεγύ Δουσατέλλου θὰ ἔμαθον τὴν εἰς Παρισίους ἔλευσιν τοῦ ἀσπανδοτέρου ἐχθροῦ σας.

— Σεῖς ἐχθρός μου, εἶπεν ἡ Ἰσαβέλλα μειδιώσα, καὶ τὸ πιστεύετε;

— Ἀλλὰ μήπως διεξέυχθητε τὸν βασιλέα διὰ νὰ μὴ ᾔηνε ἐχθροὶ σας οἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ;

— Ὁ βασιλεὺς, ὡς γνωρίζετε, ἀπώλεσεν ἤδη τὰς φρένας καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν εἶνε εἰς θέσιν νὰ διακρίνῃ τοὺς φίλους του.

— Ναί· ἀλλ' ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι, οἵτινες περιστοιχίζουσιν αὐτόν, καὶ οἱ ὁποῖοι, καθ' ἣν στιγμὴν ἀνακτᾷ ἐπ' ὀλίγον τὸ λογικόν του, τῷ ὑποδεικνύουσι καὶ τοὺς φίλους του καὶ τοὺς ἐχθρούς του.

— Δέν σας ἐννοῶ, ἐξάδελφέ μου.

— Ὡ! ναί... θὰ μ' ἐννοήσητε, Ἰσαβέλλα... Μι: μισεῖτε ὅχι τὸσον διὰ τὸ παρελθόν μου, ὅσον διὰ τὴν σύγχυσιν, τὴν ὁποῖαν δύναμαι νὰ ἐπιφέρω εἰς τὰ σχέδιά σας...

— Δέν δύναμαι νὰ μαντεύσω τὰ αἰνίγματα, τὰ ὁποῖα λέγετε, κύριε δούξ.

— Θὰ ἐξηγηθῶ λοιπὸν σαφέστερον, Μεγαλειοτάτη... Ἀκριβῶς ἦλθον δι' αὐτόν τὸν σκοπόν. Καὶ ἐν πρώτοις πρέπει νὰ μάθητε ὅτι εἶμαι ἀνὴρ ἀληθής, στρατιώτης, καὶ οὐχὶ θηλυπρεπὴς καὶ γυναικάρεσκος.

Ἡ Ἰσαβέλλα ἐμειδίασεν.

— Ομιλήσατε ἐλευθέρως, ἐξάδελφέ μου... Θὰ σας ἀπαντήσω... ὅπου καὶ ὅταν ὑπάρχῃ ἀνάγκη...

— Ἐσκέφθητε καλῶς τὴν θέσιν σας, κυρία;

— Ναί...

— Ἀλλ' ὅχι διὰ βλέμματος ἀδιαφόρου, ὡς τὸ τῶν εὐνοουμένων σας, ἀλλὰ διὰ βλέμματος ἐταστικοῦ, ὡς τὸ τοῦ πρωρέως, διαρκούσης τῆς τρικυμίας.

— Τὸ γνωρίζω, κύριε δούξ, ὁ Θεὸς μὲ τιμωρεῖ σκληρῶς! εἶπεν ἡ βασίλισσα ὑψοῦσα τοὺς ὠραίους αὐτῆς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν οὐρανόν.

— Ἐξ ἄλλου, ἐννοεῖτε ποία εἶνε ἡ ἰδική μου θέσις;

— Καλλίστα, κύριε δούξ...

— Δαπανῶ ἀφειδῶς τὰ χρήματά μου ὑπὲρ τῶν λιμωττόνων ὑπηκόων σας, ἐνῶ οἱ περὶ ὑμᾶς οὐδὲν ἄλλο σκέπτονται εἰμὴ τίνι τρόπῳ νὰ κορέσωσι τὰ ἄγρια πάθη των. Ὡς ἐκ τούτου θὰ ἔλθῃ ἐποχή, καθ' ἣν θὰ με ὀνομάσητε προδότην, ἐπαναστάτην, δολοφόνον, ἐχθρόν τῆς πατρίδος καὶ θὰ με ὀδηγήσετε ἐνώπιον δικαστηρίου, ὅπως, ἐν ὀνόματι τοῦ βασιλέως, μὲ ταπεινώσετε!.. Ἄ! τῇ ἀληθείᾳ, ὠραία μου ἐξαδέλφη, πρέπει νὰ παραδεχθῆτε ὅτι δὲν ὑφίσταται ἀνάγκη νὰ καλῆτε τοὺς ἱατροὺς εἰς τὸ Λούβρον διὰ τὸν Κάρολον, ἀλλὰ δι' ὑμᾶς!

— Κύριε δούξ!... ἀνέκραξεν ἡ Ἰσαβέλλα, ἐγερθεῖσα καὶ κάτωχρος γενομένη διὰ τὴν βαρεῖαν ταύτην ὕβριν.

— Γνωρίζετε καλῶς, ἐξηκολούθησε σκληρῶς ὁ δούξ, ὅτι ἂν ἐπεζήτουν τὴν φιλίαν τοῦ ἐξαδέλφου μου τῆς Βρετάννης, ἀμφοτέραι αἱ ἐπαρχίαι μας, βαδίζουσαι καθ' ὑμῶν, θὰ συνέτριβον εὐκόλως τὸν θρόνον σας!...

— Εἶμαι ἀκόμη βασίλισσα, κύριε δούξ!... Ἐννοεῖτε; Εἶμαι βασίλισσα!... Ὅσῳ ἰσχυρὸς καὶ ἂν ᾔσθε, πρέπει νὰ σκεφθῆτε τοῦτο...

— Βασίλισσα, εἶπατε, κυρία; εἶπεν ὁ δούξ. Ναί... εἶνε ἀληθές... εἰσθε βασίλισσα, ἀλλὰ μόνον κατ' ὄνομα, ἄνευ βασιλείου, ἄνευ λαοῦ...

— Τί λέγετε, κύριε δούξ; ἀνέκραξεν ἡ Ἰσαβέλλα πλήρης ὀργῆς.

— Σὰς εἰδοποίησα ἐκ τῶν προτέρων, κυρία, ὅτι θὰ ἦμαι σκληρὸς εἰς τὰς ἐκφράσεις μου καὶ σὰς ἐζήτησα συγγνώμην, ὑπέλαβεν ὁ δούξ μειδίων σατανικῶς.

— Ἐμπρός, κύριε δούξ... ἐμπρός! ἐξακολουθήσατε! πρέπει ν' ἀκούσω τὰ πάντα, εἶπεν ἡ Ἰσαβέλλα ἀπαθῶς.

— Λοιπὸν, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἰωάννης ὁ Ἀτρόμητος, εἰσθε βασίλισσα, τοῦτέστι πανίσχυρος... ἔτω. Καὶ τί σημαίνει τοῦτο; Ὁ βασιλεὺς μοὶ ἀπηγόρευσε νὰ εἰσέλθω εἰς Παρισίους, καὶ ὅμως ἐγὼ εἰς ἦλθον... καὶ ἤδη εὐρίσκομαι ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ Λούβρου!... ἐνώπιον ὑμῶν, ὠραία καὶ θελκτικὴ μου ἐχθρά!... καὶ σὰς ὀρκίζομαι ὅτι ἦλθον, ἄνευ συνοδίας... μεθ' ἐνὸς μόνου ἱπποκόμου. Καὶ γνωρίζετε διατί, κυρία; Διότι ἡ πόλις σας, οἱ Παρίσιοι, εἶνε εἰς τὴν διάθεσίν μου!

— Εἰς τὴν διάθεσίν σας;

— Ναί, εἰς τὴν διάθεσίν μου. Ἐνα λόγον ἂν εἰπῶ, ἐξερχόμενος τῶν ἀνακτόρων σας, χιλιάδες λαοῦ θὰ ἐγερθῶσιν ὑπὲρ ἐμοῦ!

— Ἰσως... Ἀλλ' ἂν δὲν ἐξέλθῃτε ἐνταῦθεν, κύριε; προσέθηκεν ἡ Ἰσαβέλλα πικρῶς μειδιώσα.

— Πιθανόν!... Ἀλλὰ σὰς εἶπον ἤδη, κυρία, ἐπανελάβην ὁ δούξ παραδόξως μειδίων, ὅτι δὲν ἔχετε πλέον λαόν. Σχεδὸν ὅλοι οἱ κάτοικοι τῶν Παρισίων, πιεζόμενοι καὶ καταδυναστευόμενοι ὑπὸ τοῦ Δ' Ἀρμανιάκ, ἐκηρύχθησαν ὑπὲρ ἐμοῦ.

— Ἀθλίε!... εἶπε καθ' ἑαυτὴν ἡ Ἰσαβέλλα... καὶ ὅμως εἶνε ἀληθές!... Ἀλλὰ ποῦ ἄρά γε θὰ καταλῇ;

— Ἐρειδόμενος λοιπόν, ἐπανελάβην ὁ δούξ, ἐπὶ τῆς ἐπιρροῆς μου ταύτης, ἦλθον εἰς Παρισίους ὅπως ἐπισκεφθῶ τὸν ἐξάδελφόν μου, τὸν βασιλέα τῆς Γαλλίας, εἰς τὰ μεγαλοπρεπῆ τοῦ Λούβρου ἀνάκτορά του.

— Ὡστε ἐπεχειρήσατε τὸ ταξίδιον τοῦτο, ὑπέλαβεν ἡ βασίλισσα μετὰ πικρίας, ὅπως ἐννοήσω τὴν ἰσχύν σας καὶ τὴν ἀδυναμίαν μου, κύριε;

— Ὅχι, κυρία. Ἦλθον ὅπως συμμετάσχητε τῆς μέν... καὶ λησμονήσητε τὴν δέ.

Ἡ Ἰσαβέλλα ἀνεσκήρτησεν.

— Τί σημαίνει τοῦτο; ἠρώτησεν.

— Εὐαρεσθήητε νὰ μὲ ἀκροασθῆτε μετὰ προσοχῆς, κυρία. Ὁ βασιλεὺς Κάρολος, ὁ σύζυγός σας καὶ κυριάρχης μου, ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἀποθάνῃ καὶ ὡς ἐκ τούτου ὁ θρόνος τῆς Γαλλίας θὰ μείνῃ κενός...

— Ἐχῶ δύο υἱούς, κύριε. Ὁ θρόνος ἀνήκει εἰς τὸν πρωτότοκον.

— Μὴ με διακόπτητε, κυρία, σὰς παρακαλῶ... αἱ στιγμαὶ εἶνε πολὺτιμοι. Ὁ θάνατος τοῦ βασιλέως θὰ διαλύσῃ πάντα δεσμόν. Ἐκείνου ζῶντος, ὅλα τὰ πάθη σιγῶσι· μόλις ὅμως ἀποθάνῃ, ἡ Γαλλία, ἐξηντλημένη ἠθικῶς καὶ ὕλικῶς, θὰ πέσῃ εἰς τὰς χεῖρας ἐχθροῦ ἰσχυροῦ, καὶ τότε θ' ἀπολέσητε τὰ πάντα!

— Καὶ τίς εἶνε ὁ ἰσχυρὸς οὗτος ἐχθρός;

— Ἡ Ἀγγλία, κυρία· ἡ Ἀγγλία, ἥτις κατέλαβεν ἤδη τὴν Γιζέννην καὶ τὴν Γασκονίαν, ἡ ὁποία ἐκυρίευσεν τὴν Νορμανδίαν καὶ ἦτις ἐντὸς ὀλίγου θὰ κατατροπώσῃ ὁλόκληρον τὴν Γαλλίαν.

— Εἰσθε μάντις κακῶν οἰωνῶν! κύριε δούξ. Ἀλλὰ τί πρέπει νὰ πράξωμεν ὅπως ἀποφύγωμεν τοσοῦτ' ἀπεικταῖον μέλλον;

— Τί πρέπει νὰ πράξητε;...

— Ναί... Τίς εἶνε ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ὅστις δύναται νὰ ἔλθῃ εἰς βοήθειάν μας;

— Ἐγώ, κυρία.

— Ὑμεῖς;

— Ἐγὼ μόνος!... Ἀκούσατε τὰς προτάσεις μου. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ βασιλέως, ἀνακηρύξατέ με ἀντιβασιλέα καὶ οὕτω θὰ συμμερισθῶμεν τὴν δόξαν. Ὁ λέων τῆς Βουργονδίας θὰ κατασπαράξῃ τὴν λεοπαρδαλιν τῆς Ἀγγλίας, σὰς τὸ ὑπόσχομαι ἐγώ. Θὰ ἐπιβάλω σιγὴν εἰς τοὺς ἀδιακρίτους, θὰ τιμωρήσω τοὺς ἐπαναστάτας καὶ...

— Θὰ καταστήσητε τὴν Γαλλίαν ἐπαρχίαν τῆς Βουργονδίας!...

— Τί πειράζει!... ἀφοῦ θὰ τὴν κυβερνᾷτε σεῖς!